

ikke alene at Ekspropriationen og kommunal Omlægning rent lovmæssig kan behandles under Et, men ogsaa hvorledes det bliver naturligt, at de to Fremgangsmaader, rent praktisk set, i mange Tilfælde kan komme til at gaa Haand i Haand.

Om end den her anførte Betragtning maaske nok tør kaldes ny, er den dog reelt set ikke fremmed selv for noget ældre dansk Lovgivning. Naar der saaledes i »Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse« af 28. Maj 1880, § 19, tales om Tilvejebringelse af »liensigtsmæssige Omdelinger enten ved Overdragelse mod Vederlag i Penge eller ved Magelæg«, er man allerede her inde paa en Parallelisering af Jord-Overdragelser mod Betaling i Penge og mod Betaling i Grundareal.

Udvalget skal endelig her fremhæve, at der unægtelig, hvorledes man end ser paa Sagen, ved det her omhandlede Afsnits Bestemmelser gøres et betydeligt Indgreb i Privates Ejendomsret. Et saadant Indgreb kan imidlertid ikke undgaas, naar Byen skal udvikle sig til Held for alle dens Borgere, naar »det Almenes Vel skal være den højeste Lov«; men Udvalget har dog samtidig ment, ved vidtgaende Indkningsbestemmelser at burde dække de Private mod mulige kommunale Overgreb.

Om Afsnittets enkelte Paragraffer skal gøres følgende Bemærkninger:

ad § 33. Bestemmelserne i denne Paragraf kræver næppe særlig Begrundelse. Udvalget skal dog henvise til Bestemmelsen i Bgl. 89, § 2, sidste Punktum.

ad § 34. Jfr. Bgl. 89, § 14 (saaledes som denne Paragraf nu er affattet i Henhold til Lov Nr. 21 af 27. Februar 1897) og Gade-L. 57, § 10.

Den særlige Ret, som ved Bgl. 89 er givet vedkommende Ejere til i alle Tilfælde at kræve hele sin Ejendom eksproprieret, naar Kommunen ønskede blot en Del af den eksproprieret, havde Ejerne ikke efter de tidligere københavnske Bygningslove af 1856 og 1871, og den er ikke optaget i det fremsendte Lovforslag. Bestemmelsen har voldt Kommunen meget betydelige Udgifter og ikke sjældent umuliggjort en i og for sig ønskelig, delvis Ekspropriation, og Udvalget har ikke ment, at den, set ganske almindelig, bundede i noget virkelig retfærdigt Krav. Noget andet er selvfølgelig, at der kan være Tilfælde, hvor en delvis Ekspropriation kan gøre den tilbageblivende Del af en Ejendom omtrent værdiløs for Ejeren; men til saadanne Tilfælde tager Lovforslaget ogsaa fornødent Hensyn og følger i saa Henseende nærmest Gade-L. 57, § 10.

ad § 35. Denne Paragraf er i Hovedsagen at betragte som en Fremstilling af den kommunale Omlægnings Væsen.

ad § 36. Da Ekspropriationen og kommunal Omlægning, som fremhævet i de almindelige Bemærkninger til det her omhandlede Lov-Afsnit, kan betragtes som to ikke væsensforskellige Fremgangsmaader, er det naturligt at søge en fælles Benævnelse for dem.

Udjævningen vil altid kræve Vurderinger, der maa baseres paa de Forandringer, der i den ene eller anden Retning foretages ved de af Udjævningen berørte Ejendomme, og det er derfor nødvendigt, at der som Grundlag for Udjævningen foreligger Planer m. v., som omtalt i Pass. 2.

De Betingelser for »private« Udjævningsplaners videre Behandling, der er anførte i Pass. 4, b, er i nøje Overensstemmelse med de tilsvarende i »lex Adickes« (§ 3, 2).

ad § 37. Allerede af den Grund, at Udjævninger som Regel kræver Udgifter af Kommunen, vil det sædvanlig være nødvendigt, at Beslutninger om deres Udførelse maa tages af den samlede Kommunalbestyrelse; men hertil kommer, at Udjævninger i Almindelighed er nøje knyttede til Udførelsen af Gadeanlæg, med Hensyn til hvilke det allerede ved Bemærkningerne til § 19 er paapeget, at det var naturligt, at Kommunalbestyrelsen tog Beslutning.

Det vil i øvrigt ses, at den her antydede nøje Sammenhæng mellem Udjævningsplaner og Retningsplaner har haft Indflydelse paa mange Bestemmelser i det her omhandlede Lov-Afsnit, ogsaa i andre Paragraffer end nærværende.

ad §§ 38 og 39. Den i disse Paragraffer omhandlede Kommission svarer vel nærmest til den i Gade-L. 57, § 10, omtalte Taksationskommission, men da den faar en videre Opgave, vilde Benævnelsen »Taksationskommission« ikke være adækvat. Navnet »Grundkommission« er valgt efter længere Overvejelse; ogsaa Navnet »Udjævningskommission« har været bragt i Forslag.

Med Hensyn til Kommissionens Sammensætning har Udvalget ikke taget nogen enkelt bestemt af de Taksationskommissioner, som vor Lovgivning kender, til Mønster. Man har ment det rigtigst at lade Kommissionen bestaa af forholdsvis faa egentlige Medlemmer — den har saaledes 1 Medlem mindre end den i Gade-L. 57, § 10, omtalte Kommission —, men paa den anden Side er det anset for hensigtsmæssigt, at der gaves Kommissionen Ret til, om fornødent, at tilkalde særlig Sagkyndige (jfr. Frd. af 5. Marts 1845 angaaende Grundafstaaelser til Jærnbaneanlæg, § 11, og Lov om Landvæsenkommissioner af 30. December 1858, § 13). Udvalget